

ГОДНАЯ ЗМЕНА

Карэспандэнты «Звязды» пабачылі, як сувораўцы рыхтуюцца да святкавання 80-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў

Жыхароў і гасцей сталіцы чакае падарунак: з нагоды юбілейнай даты плануецца правесці парад войскаў Мінскага гарнізона. Ва ўрачыстым маршы, які нікога не пакідае абьякавым, возьмуць удзел і выхаванцы Мінскага сувораўскага ваеннага вучылішча. Традыцыйна самыя юныя ўдзельнікі парада адкрываюць гэтае відовішчае дзейства — у прыгожай чорнай форме, з пунсовымі пагонам і амаль генеральскімі лампасамі, б'ючы ў барабаны, яны зададуць урачысты тон усяму шэсцю, засведчыўшы, што ў ветэранаў Вялікай Айчыннай вайны, а таксама сённяшніх абаронцаў Айчыны расце годная змена.

Найперш мінскія сувораўцы пройдуць урачыстым маршам у Ніжнім Ноўгарадзе і Кемераве — па запрашэнні сваіх расійскіх сяброў яны возьмуць удзел у ваенных парадах, прымеркаваных да Дня Перамогі.

Да гэтых важных падзей выхаванцы Мінскага сувораўскага ваеннага вучылішча сталі рыхтавацца загодзі. У лістападзе пачалі асвойваць барабаны, а ў сакавіку, як толькі растаў снег, выйшлі з інструментамі на пляц. У сувораўцаў і без таго насычаны распарадак, цяпер жа ў іх — увогуле гарачая пара. Чатыры разы на тыдзень, раніцай і вечарам, хлопцы трэніруюцца, каб у адказны дзень быць, як заўжды, на вышыні.

МАРА ДЗЯЦІНСТВА

Раніцай хлопцы адточваюць страйваю падрыхтоўку (каб не перашкаджаць адпачываць жыхарам шматпавярховікаў, якія знаходзяцца побач з вучылішчам, трэніруюцца без барабанаў). Пасля абеду — усё тое ж самае, але з музычным інструментам у руках.

Сувораец 2-й роты 1-га ўзвода 3 курса Павел ГЕРАСИМОВІЧ расказвае, што біць у барабан навучыўся ў першы ж дзень трэніровак. «А вось падбіраць крок пад барабан — даволі складана, не адразу атрымліваецца, — дзеліцца ён. — Спачатку мы проста асвойвалі музычны інструмент, затым вучыліся страйваю хадзьбе з

барабанами ў руках. Выходзім на той узровень, на якім варта прымаць удзел у параде. Падчас трэніровак імкнуся выкладвацца напоўніцу, каб у выніку справіцца з пастаўленай задачай на «выдатна».

Павел вельмі ганарыцца, што будзе браць удзел у параде з нагоды святкавання 80-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. Ён марыў аб гэтым з самага дзяцінства. Дарэчы, менавіта гэтая падзея і паўплывала на яго рашэнне паступіць у Мінскае сувораўскае ваеннае вучылішча. Гледзячы на ўдзельнікаў парада, ён бачыў сябе ў іх шэрагах: спачатку — у якасці сувораўца, затым — ваеннаслужачага. Да здзяйснення першай мары засталася зусім крыху.

Працягнуць афіцэрскую дынастыю для Паўла Герасімовіча — справа гонару. Яго дзядуля служыў у 2-й інжынернай брыгадзе, выйшаў у адстаўку ў званні падпалкоўніка. «Мы з ім даволі шмат часу праводзілі ў дзяцінстве, безумоўна, ён таксама паўплываў на мой прафесійны выбар», — заўважае малады чалавек.

САМАЕ ГАЛОЎНАЕ — ЗЛАДЖАНАСЦЬ

Такі шчыльны графік трэніровак няк не адбіваецца на вучэбным працэсе сувораўцаў. Заняткі ідуць згодна з планам. А вось асабістага часу амаль не засталася. Аднак выхаванцы вучылішча не скардзяцца: яны разумеюць важнасць падзеі, якая чакае іх наперадзе, а таму імкнуцца паспяхова справіцца з пастаўленай задачай.

— Самае галоўнае, каб у хлопцаў было жаданне і крыху слыху: каб кожны разумее, у які момант і якой рукой патрэбна ўдарыць у барабан, — адзначае **старшы выкладчык ваенных дысцыплін, камандзір 2-й роты сувораўцаў маёр Яўген КІШКО**. — Што датычыцца страйвой вывучкі, для іх гэта не новае. Пачынаючы з першага курса, сувораўцы рэгулярна адточваюць страйвое майстэрства. Яны ведаюць, што такое страйвы крок, разумеюць інтэрвал дыстанцыі, які трэба вытрымліваць пры праходжанні. Вядома, ёсць свая спецыфіка: яны будуць ісці з

барабанами. Калі ўсе астатнія ідуць плячо да пляча, то сувораўцы — з пэўным інтэрвалам дыстанцыі, які неабходна вытрымліваць у працэсе руху.

Яўген Кішко рыхтуе сувораўцаў да парада ўпершыню. Нягледзячы на гэта, уласным досведам падзяліцца можа: будучы навучэнцам Мінскага сувораўскага ваеннага вучылішча, ваеннаслужачы меў гонар удзельнічаць у параде. Ён дагэтуль памятае свае ўражанні. «Такое не забываецца, — звяртае ўвагу Яўген, кажучы аб удзеле ў параде. — Гэта неверагодныя пачуцці, калі ты ідзеш, а на цябе скіраваны погляды тысяч людзей, якія сабраліся на трыбунах, глядзяць тэлебачанне. Адкрываючы парад, ты з'яўляешся ледзь не галоўнай зоркай гэтага найважнейшага мерапрыемства».

Яўген Кішко падкрэслівае: падрыхтоўка ідзе на найвышэйшым узроўні, ніякіх праблем не ўзнікае. Асабліва ўвага на даным этапе ўдзяляецца трэніроўцы стойкасці. Паколькі афіцэр не па чутках ведае, што такое быць у парадным страі, дзеліцца са сваімі падпечнымі не толькі майстэрствам, а і, як прынята сёння казаць, лайфхакамі.

«З-за спякотнага надвор'я (форма ў іх чорная) непасрэдна ў дзень парада хлопцы могуць адчуць сябе дрэнна, — канстатуе старшы выкладчык ваенных дысцыплін. — На крайні выпадак у пальчатках кожнага сувораўца знаходзіцца вата з нашатыром — каб была магчымасць прывесці сябе ў парадак. Улічваем і псіхалагічны складнік: справіцца з хваляваннем таксама варта ўмець. Узгадваю, якія ў свой час настаўленні давалі мне. Паколькі трэба будзе праходзіць немалую адлегласць, кажу ім, дзе трэба больш напружыцца, а дзе — паберагчы сілы, энергію. Як правіла, хлопцы стойка пераносяць усе цяжкасці. За гады, праведзеныя ў вучылішчы, у іх выпрацоўваецца імунітэт. Аднак у выпадку форс-мажорнай сітуацыі, калі камусьці неабходна будзе сысці з дыстанцыі, ёсць хлопцы, якія заўсёды гатовы прыйсці на дапамогу і выканаць дзяржаўную задачу».

Размова ідзе пра запасных. У сувораўскую парадную каробку ўваходзіць 80 выхаванцаў. У рэ-

петыцыі ж удзельнічаюць 92 чалавекі — з запасам, каб у выпадку форс-мажорнай сітуацыі было на каго разлічваць. Дагэтуль няма стапрацэнтнага разумення, хто з сувораўцаў будзе асноўным, а хто запасным. Акрамя таго, у працэсе падрыхтоўкі трэнер бачыць, у каго атрымліваецца лепш, а хто не дацягвае. Цяпер жа, па словах Яўгена Кішко, усе сувораўцы выкладваюцца на сто працэнтаў і паказваюць той вынік, які ад іх патрабуецца.

— Самае галоўнае ў паспяховым праходжанні на параде — агульная зладжанасць, — лічыць ён. — Калі няма зладжанасці, то ўсе намаганні будуць дарэчнымі. Тут не столькі важная індывідуальная падрыхтоўка, колькі работа ў камандзе: ад яе шмат што залежыць. Той, хто стаіць справа і злева ад цябе, іграе немалаважную ролю ў канчатковым поспеху.

ГАНАРОВА І АДКАЗНА

Для кожнага з выхаванцаў Мінскага сувораўскага ваеннага вучылішча — гонар удзельнічаць у параде з нагоды 80-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. З самых ранніх гадоў **сувораец 2-й роты 3-га ўзвода 3 курса Іван ЛАТЫШЭВІЧ** хадзіў з бацькамі на парады і марыў быць у шэрагах сувораўцаў.

«З самага дзяцінства хачу насіць пагоны, быць падобным да сваіх бацькоў, — прызнаецца ён. — Мой бацька — палкоўнік, з'яўляўся начальнікам ваеннай кафедры БДУ, цяпер у адстаўцы. Маці — прапаршчык, старшая медсястра прыёмнага аддзялення Галоўнага ваеннага медыцынскага клінічнага цэнтра № 432 Узброеных Сіл. Вельмі ганаруся імі, таму падвесці іх проста не маю права». Разам з таварышамі Іван будзе прадстаўляць нашу краіну на параде ў Ніжнім Ноўгарадзе.

У Расійскую Федэрацыю паедзе каля 60 мінскіх сувораўцаў: 48 з іх будуць удзельнічаць у параде з нагоды Дня Перамогі ў Ніжнім Ноўгарадзе, каля дзесяці — у Кемераве. Нельга сказаць, што ў Расію едуць самыя лепшыя з найлепшых: усе юнакі добра падрыхтаваныя і матываваныя. Справа

ў тым, што ў гэты перыяд у сувораўцаў, якія вучацца ў спартыўнай роце, запланаваны спаборніцтвы па грэка-рымскай барацьбе.

Віцэ-сэржант 2-й роты 4-га ўзвода 3 курса Іван НАВІЦКІ, які акурат вучыцца ў спартыўнай роце, прызнаецца, што таксама хацеў прадстаўляць сваю краіну на параде ў Расіі, але наперадзе — важныя спартыўныя старты, да якіх ён ішоў не адзін год. Затое яму пашчасціла прадстаўляць Мінскае сувораўскае ваеннае вучылішча на параде ў Мінску.

«Каб удзельнічаць у параде, патрэбна быць стойкім, вынослівым, моцным, — кажа юнак. — Гэта камандная работа. Выконваць у страі сінхронна элементы няпроста, але гэта напрацоўваецца. Невыпадкава падрыхтоўка да парада займае шмат часу, але ўсё паспяваем: і рэпэціраваць, і да заняткаў рыхтавацца, і спортам займацца».

Іван прызнаецца: яму вельмі падабаецца вучыцца ў сувораўскім вучылішчы. «У такія юныя гады ў мяне ёсць таварышы, якія могуць у любы момант прыйсці на дапамогу, падтрымаць у складаную хвіліну», — кажа малады чалавек. Сувораец родам з Талачына, яго бацька служыць у Міністэрстве па надзвычайных сітуацыях і з'яўляецца для сына прыкладам. Іван марыць быць падобным да бацькі, толькі служыць хоча ва Узброеных Сілах.

Сувораец 2-й роты 2-га ўзвода 3 курса Аляксей ШУРБАК плануе паступаць на факультэт ваеннай разведкі Ваеннай акадэміі і служыць у Сілах спецыяльных аперацый. Прызнаецца, што ніколі не шкадуе, што паступіў сюды. А пачалося ўсё з таго, што ў 3-4 класах трапіў на Дзень адкрытых дзвярэй у Мінскае сувораўскае ваеннае вучылішча, дзе яму вельмі спадабалася.

«Гледзячы на сваіх ровеснікаў, якія вучацца ў звычайных школах і нават гімназіях, з упэўненасцю магу сказаць, што ўзровень падрыхтоўкі ў Мінскім сувораўскім ваенным вучылішчы значна вышэйшы, — заўважае юнак. — Акрамя таго, нельга ні з чым параўнаць кадэцкае братэрства: тут мы знайшлі сяброў на ўсё жыццё. Шчаслівы, што выпаў гонар прымаць удзел у параде. Нам шанцавала. Цяпер прыкладаем усе намаганні, каб у далейшым паказаць, чаго мы вартыя».

Па словах Аляксея, падрыхтоўка займае нямала часу, бывае няпроста. «Стомленасць хутка праходзіць, калі разумееш, што на нас будуць глядзець Прэзідэнт, вышэйшыя службовыя асобы, будуць накіраваны погляды глядачоў, камер, і, вядома, на парад прыйдуць нашы родныя, таму мы не маем права іх падвесці», — перакананы хлопец.

Нягледзячы на яшчэ зусім юны ўзрост, сувораўцы цудоўна разумеюць значымасць падзеі, у якой будуць браць удзел. А яшчэ яны ведаюць, што адкрываць парад войск Мінскага гарнізона — гэта не толькі ганарова, а і адказна. Менавіта сувораўцы задаюць тон усяму ўрачыстому маршу. Таму прыкладуць максімум намаганняў, каб глядач не толькі атрымаў задавальненне ад убачанага, а і ў каторы раз адчуў гонар за сваю краіну, дзе расце годная змена.

Вераніка КАНЮТА.

Фота Віктара ІВАНЧЫКОВА